

for mig bleve hittret forskjellige Meninger om hvorvidt Forbudet imod Oversættelser skulde gaae. Der er dem, der have meent, at Oversættelse af svenske Skrifter paa Dansk aldeles skulde forbydes. Jeg troer, at dette er at gaae temmelig vidt især med Hensyn til tekniske Skrifter, hvor de tekniske Udtryk kunne være noget vanskelige at forstaae for Danske. Jeg troer, det maa være tilfredsstillende for Forfatterne, naar de kunne forbeholde sig Ret til Oversættelse ved i deres Værker at antyde et saadant Forbehold.

Der er et Punkt endnu i Lovforslaget, nemlig angaaende Opførelsen af dramatiske Værker. I § 17 af Loven om Eftertryk staar: „Ingen er berettiget til, uden Forfatterens Samtykke, offentligen at opføre dramatiske Værker eller for Scenen bestemte musikalske Compositioner.“ I det Dieblit, Eftertrykslovens Bestemmelser blive anvendelige i Sverrig, saa vil det altsaa være forbudt der at opføre danske Stuespil, og, dersom dette Tilleg om Oversættelser bliver ophøiet til Lov, saa vil altsaa heller ikke i Sverrig kunne opføres Oversættelser, der ere i Boghandelen. Derimod kunde det tænkes, at et dramatisk Arbejde blev oversat, uden at komme i Bogladen, og at Oversættelsen blev beehyttet til Opførelse paa Theatret. Det er det, jeg har søgt at forhindre ved denne Bestemmelse. Man har gjort mig opmærksom paa, at jeg ikke har brugt Ordet „offentlig Opførelse“, men jeg troer, at efter hele Sammenhængen ligger det i Forslaget, da jeg har sagt: „udvides den Bestyttelse mod Eftertryk, som Loven af 29de December 1857 hjemler Forfattere eller Ciere af Skrifter og dramatiske Arbejder, til ogsaa at gjælde Oversættelser af svenske Skrifter, saafremt Forfatteren i sit Værk o. s. v.“ Det er altsaa den samme Ret, som er hjemlet i Loven af 29de December 1857 § 17, og da denne kun vedrører den offentlige Opførelse, troer jeg, dette er tilfrækkeligst betegnet i mit Forslag. Hvis man iøvrigt skulde ønske at gjøre det tydeligere, er jeg naturligtvis villig til at gaae ind derpaa.

Indenrigsministeren: Jeg troer rigtignok, at et Lovforslag, der som dette støtter sig paa en bestemt Forudsætning, helst maatte

vente, med at fremkomme, indtil man havde idetmindste Sandsynlighed for, at denne Forudsætning vilde gaae i Opfyldelse. Forventningen om, at Gjensidighed kan opnaaes, vil jo kun kunne støtte sig til Forhandlinger imellem de respective Regjeringer. — Saavidt jeg forstod den ærede Forslagsstiller, er hans Tanke den at ville skaffe Forfatterne den ubestridelige Fordeel, der er forbunden med et større Litteraturoumraade, derved, at Forfatterne skulle kunne fikre sig imod Eftertryk, ikke alene i det Sprog, hvori de have skrevet deres Værk, men ogsaa i Oversættelse. I denne Almindelighed vilde Lovens jo nødvendigvis maatte udvides til at gjælde ikke alene for det ene Naboland, men ogsaa for de andre Nabolande og for den hele europæiske Litteratur. Det eneste, der i mine Tanker kunde begrunde et exceptionelt Lovforslag som dette, var Hensynet til Ligheden imellem Sprogene. Naar den ærede Forslagsstiller gaaer ind fra, at Sprogligheden er saa stor, at en Oversættelse kun kan betragtes som det Slags ubetydelige Forandringer og Tilfættninger, som efter Lovens almindelige Bestemmelser ikke ophæve Ansvar for Eftertryk, saa kan jeg følge ham dertil.

Krieger: Jeg skal dog bemærke, at den Betragtning, som den meget ærede Minister gjorde gjældende, ikke forekommer mig at være afgjørende. Den har idetmindste ikke været afgjørende ved selve den Hovedlov, om hvilken der her er Spørgsmaal. Hovedloven af 29de December 1857 har ganske i Almindelighed opstillet den Regel, at denne Lovs Bestemmelser under Forudsætning af Gjensidighed ved kongelig Anordning kunne gjøres anvendelig paa de andetskeds udgivne Værker. Jeg troer heller ikke, at man ubetinget kan opstille den Sætning, at slike Love som den, om hvilken der her er Spørgsmaal, ikke skulde kunne fremmes uden efter en foregaaende Forhandling imellem vedkommende Regjeringer; de kunne ligesaavel fremmes gennem vedkommende lovgivende Forsamlinger, og vilde man absolut fastholde den Fordring, at man, inden man satte sig i Bevægelse, skulde have Visshed for, at Sagen kan gaae andetskeds, kunde det komme dertil, at Ingen kunde begynde, thi naar man